

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **G. Č.**, bývajúcej v M., zastúpenej JUDr. D. Č., advokátom, Advokátska kancelária M., N., proti žalovanému **J. S.**, bývajúcemu v M., zastúpenému JUDr. M. H., advokátom, Advokátska kancelária, M., **o povinnosť vrátiť nehnuteľnosť a vydat' potvrdenie o splatení dlhu**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 10 C 96/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 7. marca 2006 sp.zn. 3 Co 9/2005 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Michalovce rozsudkom zo 16. júna 2004 č.k. 10 C 96/03-118 žalobu žalobkyne o vrátenie nehnuteľnosti, o vydanie kvitancie o splatení dlhu a určení neplatnosti dodatku č. 1 k zmluve o pôžičke zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 3 000 Sk a uhradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 127 292 Sk do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia k rukám právneho zástupcu žalovaného JUDr. M. H.. Rozhodol tak po zistení, že z vykonaného dokazovania nebolo možné vyvodiť neplatnosť dodatku č. 1 k zmluve o pôžičke zo dňa 25. marca 2003. Pretože zo strany žalobkyne nebol dodržaný dohodnutý termín splatnosti záväzku zo zmluvy o pôžičke, márnym uplynutím doby určenej na splnenie záväzku nastali právne následky prevodu vlastníckeho práva z dlžníka na veriteľa zo zmluvy o zabezpečovacom prevode práva podľa § 553 Občianskeho zákonníka. Žalobu žalobkyne preto nepovažoval súd prvého stupňa za dôvodnú a preto ju v celom rozsahu zamietol.

Na základe podaného odvolania žalobkyňou, Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 7. marca 2006 sp.zn. 3 Co 9/2005 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na trovách odvolacieho konania 35 968,50 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu JUDr. M. H., advokáta so sídlom v M.. V dôvodoch rozhodnutia sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, z ktorých mal preukázané, že dodatok č. 1 k zmluve o pôžičke zo dňa 25. marca 2003 podpísala žalobkyňa tak, ako toto vyplynulo z vykonaného znaleckého dokazovania. Odvolací súd bol toho názoru, že nebol dôvod nariaďovať kontrolné znalecké dokazovanie, pretože neboli preukázané také dôvody, z ktorých by bolo možné pochybovať o záveroch znaleckého posudku znalca. Skutkový stav zistený súdom prvého stupňa považoval za dostatočný a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za vecne správne.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Ako dôvod prípustnosti dovolania použila ustanovenie § 237 písm.f/ O.s.p., teda že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom odňatie tejto možnosti videla v tom, že súd prvého stupňa nevykonal ďalšie znalecké dokazovanie a pochybenie odvolacieho súdu v tom, že tento dokazovanie v tomto smere nedoplnil. Týmto spôsobom nebol dostatočne zistený skutkový stav veci a vec bola potom zo strany odvolacieho súdu aj nesprávne právne posúdená. Poukazovala tiež na to, že prvostupňový súd sa náležite nezaoberal jej rozšíreným návrhom o neplatnosť dodatku č. 1 k zmluve o pôžičke zo dňa 25. marca 2003. Nevyhodnotil riadne dôkazy, ktoré nasvedčovali tomu, že podpis žalobkyne na tomto dodatku nie je pravým podpisom žalobkyne. Toto bolo možné overiť len ďalším znaleckým dokazovaním a pokiaľ toto nebolo vykonané, tak treba považovať rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne.

Žalovaný v podanom vyjadrení na dovolanie žalobkyne uviedol, že v prípade žalobkyne nie sú splnené podmienky pre dovolanie podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm.f/ O.s.p., lebo nevykonaním znaleckého dokazovania nebola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom. Keďže tak prvostupňový súd ako aj odvolací súd na základe vykonaného znaleckého dokazovania dospeli k záveru, že nie sú dané pochybnosti o závere znalca, že podpis na dodatku č. 1 k zmluve o pôžičke zo dňa 25. marca 2003 nie je pravým podpisom žalobkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa podala dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu.

Z výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, že by odvolací súd vo svojom rozsudku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Vo veci nejde ani o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.) a ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd vo veci právny názor pokiaľ ide o vec samu nevyslovil (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 238 ods. 1, 2, 3 O.s.p. teda neboli dané.

Ustanovenie § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd. Žalobkyňa v dovolaní namieta, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom procesnou vadou v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p., t.j. že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. V danej veci žalobkyňa prostredníctvom jej

splnomocneného právneho zástupcu na pojednávaní pred odvolacím súdom 7. marca 2006 predkladala návrhy na dokazovanie a zaujala aj právny názor k prejednávanej veci. Odvolací súd jej tak neznemožnil realizáciu jej procesných práv, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva.

Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv účastníka nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. So zreteľom na právnu úpravu dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalovaného vzniknuté v súvislosti s jeho vyjadrením k dovolaniu nepovažoval, vzhľadom na jeho neprípustnosť za potrebné na účelné bránenie práva.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2008

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :